

CHRISTINE
NOLFI

*Wayfairri
võõrastemaja*

ROMAAN

Originaali tiitel:
Christine Nolfi
Sweet Lake
2017

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See teos on väljamõeldis. Kõik nimed, tegelaskujud, organisatsioonid, tegevuskohad, sündmused ja juhtumid on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mistahes sarnasus tegelike elus või surnud isikutega või tegelike sündmustega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Lii Haugasmägi
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Rachel Adam

Text copyright © 2017 Christine Nolfi. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Synopsis Literary Agency.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

E09368419
ISBN 978-9949-82-482-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

*Patriciale, Lesliee, Stacyle, Laurelile, Thomasele
ja meie jagatud minevikule*

1. peatükk

Kookospähklid veeresid põrgates mööda keeglirada.

Linnie Wayfair ärkas võpatades. Ta püüdis läbi hämaruse piiludes edutult müra allikat leida. Ei, teravat kolinat ei tekitanud kookospähklid. Tal ei olnud kodus troopilisi puuvilju... nojah, ega ka keeglirada.

Ta vaatas nägu krimpsutades lakke. Nahkhiired pööningul?

Wayfaiiri suuruses võõrastemajas oli probleeme küllaga. Need mitmekordistused, kui pooled toad olid suletud ja kopitanud õhuga ning sammastega vooditelt olid Itaalia linad ja sametised päevatekid ära võetud. Mis puutus pööningusse, siis pesukarud ei lasknud end oodata. Ja nahkhiired olid samuti varmalt platsis.

Sügisel, kui Ohios temperatuur järsult langes, käis Linnie pööningul patrullimas, peas venna vana spordikiiver ja seljas villane jakk, mida isa polnud Floridasse kaasa võtnud. Ükski tema lähedastest sõpradest ei pakkunud end missioonile kaasa. Ta ei pidanud õigeks kedagi vägisi sundida ning läks üksinda üles, relvastatud prüginõu metallkaane, taskulambi ja suure luuaga, mis oleks igale nõiale au teinud. Kui küüntekrabin ja nähtamatute tiibade laperdamine valjemaks muutus, mõtles Linnie, et oleks pidanud arsenalile ka venna vana õhupüssi lisama.

See mõte ei viinud kuhugi. Ta poleks suutnud ühelegi elusolendile viga teha.

Palun, ainult mitte nahkhiired. Väljas kõrguvaid künkaid paitas hämarus. Kaugemal sirutas särav päevavalgus oma sõrmi Sweet Lake'i järve sinakasrohelisele pinnale. Linnie oli valmis juba kuulnud helid peast heitma, kui krabin uuesti algas.

Koridorist paterdas afrosoengu hüpeldes ja susside lohinal sisse Jada Brooks. „Mis see oli?“

Wayfairi kondiiter ja siin tähtsuselt teine inimene kandis joogapükse ja paksu kampsunit. Kuigi suvi oli käes, jäi hüljatud lõunatiib tavaliselt lõunani jahedaks. Linnie haaras toanurgast tugitoolilt hommikumantli.

„Ma pole kindel,“ vastas ta vööd sidudes.

Jada väristas end. „Aitab nahkhiirtest.“ Ta pööritas oma pähkelpruune silmi ja tõstis pilgu lakke. „Kas ma peaksin Cati üles ajama?“

„Milleks?“ Linnie kummardus voodi alt susse otsima. „Catile ei meeldi kahjurid sugugi rohkem kui sulle. Las ta magab.“

„Praegu on juuni, mitte oktoober. Kui nahkhiired on varem kohale tulnud, ei kavatse ma sinuga üles tulla.“

„Sa ei tule kunagi minuga üles.“

„Nojah, ma ei kavatse seda kommet ka praegu muuta.“

„Need ei ole räästa all pesitsevad nahkhiired.“ Kostis veel krabinat ja Linnie teritas kõrvu. „See hääl tuleb järvelt.“

Nad läksid trepist alla uurima. Vastuvõtulaua taga tukkus härra Uchida, närtsiv nelgiõis reväärile kinnitatud. Tema vaikne norskamine kandus läbi ruumi, mis meenutas oma riidega kaetud tugitoolide ja polsterdatud diivanitega rohkem elutuba kui hotelli fuajeed. Fuajee kohal asuvas võõrastemaja põhiosas oli õndsalt vaikne.

„Mis iganes toimub, pole see meie külalisi äratanud,“ ütles Linnie. Fuajeesse kostis ainult hommikuse köögipersonali jutupomin.

Jada kortsutas kulmu. „Kas sa arvad, et...?“

„Oh, ma loodan, et mitte.“

„Tavaliselt hoiatavad nad meid ette.“

Linnie ärritus kogus hoogu. „Tavaliselt,“ kordas ta, kartes halvimat. „Ma ei rõõmusta, kui nad on seda reeglit rikkunud.“

„Rahune maha. Võibolla peavad nad tseremooniat, et Wayfairi ümbritseks hea aura. Praegu on turismihooaja algus. Sellest võib abi olla.“

„Mul ei ole nende abi vaja.“ Ta polnud piisavalt loll lootmaks, et pundi segaste naiste maagilised loitsud võiksid võõrastemaja broneeringute arvu suurendada. „Nad peavad mulle teada andma, kui kavatsevad rannal koguneda. Kui nad tulid siia oma sobimatu abistamissooviga, oleks nad pidanud mind hoiatama.“

Jada heitis pilgu kellale tukkiva härra Uchida pea kohal. „Ära muretse. On peaaegu koidik. Nad ei tantsi alasti ringi.“

„Ja sa oled selles nii kindel, sest...?“ Arvestades hiljutist fiaskot, ei pidanud ta Sweet Lake'i Sireenide puhul midagi võimatuks.

Eelmisel kuul oli üks Wayfairis mesinädalaid pidav värske abielupaar otsustanud teha kesköise jalutuskäigu ümber sinava järve. Rannal pidasid Sweet Lake'i Sireenid improviseeritud kogunemist. Peamiselt keskeas ja vanemad naised olid manustanud Mendoza perekonna alkoholivarudest liiga palju Mojitosid. Üks liikmetest, kes oli kindel, et on kaotanud igasuguse naiseliku võlu, kaebles oma abikaasa golfisõltuvuse ja seksihuvi puudumise üle pärast mehe pensionile jäämist.

Grupi vanim liige Frances Dufour oli leidnud täiusliku – ja täiuslikult rumala – lahenduse.

Päeval ajal kandis Frances erinevaid vaoshoitud kleite, et rõhutada oma sääremarju, mis olid seitsmekümne neljaselt sama vormikad, nagu olid olnud kahekümnendates. Suvekuudel oli tal kaasas liiliamustriline päikesevari. Oma alabastervalge naha eest hoolitsemine oli tema eriline kinnisidee, mis tekitas erimeelsusi tema lähima sõbra ja rivaali, Cati ema Silvia Mendozaga.

Kui suvekuumus linnale laskus, siis Silvia vastupidi muutis oma tööaegu ja kohtus oma raamatupidamisfirma klientidega ainult hommikutundidel. See jättis pärastlõunad vabaks, et end Sweet

Lake'i randadel pronkspruuniks päevitada. See hedonistlik harrastus koos kirevate päevaste rõivaste ja ehetega oli sageli Francesega näaklemise põhjuseks. Loomulikult oli ka teisi, sügavamaid põhjusi selleks vaenulikkuse ja kiindumuse seguks, mis nende suhet valitses.

Kasvava kuu all jalutava värske abielupaari õnnetuseks oli Frances toonud kohtumisele kaasa tinakarbi tikkimistarvetega. Ta kuulutas teistele, et Sireenid võiksid kanda oma mureliku kaaslase toetuseks seljas looduslikke rõivaid. Kui noorpaar nende kamba otsa komistas, istusid Sireenid alasti kuuvalguses ja õmblesid vahtralehtedest bikiine.

Küpsest naiseihust ärahirmutatud paar kirjutas end järgmisel hommikul võõrastemajast välja.

See meenutus saatis Linniet läbi fuajee. Alumisel korrusel pidžaamadest ringiuitamine polnud talle ega Jadale omane, aga oli neil valikut? Parem oli Sireenid enne rannalt minema ajada, kui keegi külalistest ärkab. Tal polnud rohkem tühistamisi vaja, kui niigi ainult pooled toad hõivatud olid.

Väljas võõrastemaja kolmest küljest ümbritsev veranda oli rahulikku vaikusesse mattunud. Kahel pool kivist jalgrada olid hoolitsemist vajavad lillepeenrad. Wayfair külitas piirkonna kõrgeimal kohal ja Linnie pidi gravitatsioonijõuga võitlema, kui nad kiirustasid mäest alla järve suunas, millelt linn oli oma nime saanud.

Kuldne rannaliiv puhkas varjudes. Linnie märkas kampa Sweet Lake'i Sireene ringis kõssitamas.

„Suurepärane. Lihtsalt suurepärane.“ Ta luges kokku kümme naist. „Kas neid tuleb veel?“

Jada silmitses gruppi. „Kahtlane. Ülejäänud valmistuvad tööle minema või lapsi suvelaagrisse saatma.“

Linnie lükkas sussid jalast ja marssis üle rannaliiva. Mitu naist jätsid rituaali soiku ja jõllitasid teda kivistunult.

„Mis toimub?“ küsis Linnie lõbusust näolt pühkides.

Naised kandsid erkroosade ja safiirsiniste sulgedega peapaelu. Värvid olid kahtlemata sümboolsed – tõenäoliselt roosa naiseliku vooruse ja sinine tarkuse tähistamiseks. Grupp raputas pudelkõrvitsatest kunstipäraselt valmistatud kõristeid. Kõrvitsatele maalitud siksakid meenutasid Aafrika kunsti. Selle disaini oli tõenäoliselt Frances kusagilt moeajakirjast avastanud.

Sireenidest vanim põrnitses Linniet silmi pilgutamata. Jada astus sammu tagasi, eemale intensiivselt puurivast pilgust.

„Melinda Petronia Wayfair,“ jorises Frances, „sinu varjatud tarkus pani su Sireenide kutsele vastama. Tere tulemast meie ringi.“

„Te ootasite mind?“ See üllatas, sest Sireenid lubasid oma kohtumistele ainult liikmeid.

„Kutset kuuldes tõestasid sa, et oled seda väärt.“

Linnie pani käed vaheliti. „Jumala eest, Frances. On ime, et pooled mu külalistest ei kuulnud seda müra. Kas te lõpetate juba?“

Ilmselt oli see vale vastus, sest Frances raputas oma värvilist kõristit Linnie nina ees veel energilisemalt, nagu võiks tema pingutus oodatud reaktsiooni esile kutsuda. „Sireenide kutse kaitseb sind ees ootava ohu eest.“

Ohu? Linnie tundis kõhus vastikut hirmutorget. Ta ei teinud sellest välja. Ainus oht oli sattuda uuesti pankroti äärele, mis oli viimased seitse aastat Wayfairi ähvardanud.

„Järgmine kord, kui sa tahad mind koidikul äratada, saada mulle kutse,“ nähvas ta. „Siis saan sellest keelduda.“

Silvia kargas kõristit raputades lähemale. Frances oli pikk ja sale, tema kaasjuht aga lühem ja jõulisem, volüümikas tulekera peaaegu sama pikkade lendlevate juustega nagu Catil. Nagu kõik teisedki eelistas ka Linnie Silvia temperamentseid tundepuhanguid vältida. Kuid salamisi imetles ta Cati ema – vananemisprotsess polnud tema seksapiili hävitanud, vaid ainult pehmenanud.

Silvia silmad vajusid kinni ja ta kiigutas pead edasi-tagasi. „Võta vastu meie elutarkus! Mida kauem sa ootad, seda tugevamaks ta muutub. Võta see vastu!“

„Kes muutub tugevamaks?“ Veel üks halb reageering, aga Linnie ei hoolinud sellest.

Silmad ikka kinni, pomises Silvia: „Ma ei saa enne õiget aega midagi enamat öelda.“

Linnie hingas pahinal välja. „Minge juba koju. Mulle sobib, kui jätate oma müsteeriumid enda teada, sest ma ei suuda teie veidrus-tega tegelda, kuni pole tassi kohvi saanud.“ Ta kummardus lähemale ja heitis hallikas valguses pilgu Silvia näole. „Kõigist rumalatest... mis su silmameigiga lahti on?“ Naise silmalaud olid paksult sinise lauvärviga kaetud ja kulmukaarte all olid oranži huulepulgaga tehtud täpid. „Kui ma otsiksin LinkedIni kaudu uut raamatupidajat, siis sulle ma *ei* helistaks.“

Solvang äratas Silvia võltstransist. „Kuidas me saame sulle kaitset pakkuda, kui sa ei hooli meie tarkusest? Hädaoht on suur.“

„Jah? Kui ma ei suuda võõrastemaja küllastajate hulka tõsta, olen hädaohus. Kõige muuga saan väga hästi ilma teie varahommikuse *voodoo*'ta hakkama.“

„Ära võta neid asju nii kergelt. Lase meil sind kaitsta!“

Frances tuhises lähemale. „Võta veekann tulelt, Silvia. Kas sa jood *ikka veel* oma nõiajooki? Kuuskümmend viis on liiga vana hormoonide asendusraviks.“

See on vaieldav, mõtiskles Linnie. Aeg-ajalt võis Silvia kehal märgata poolkuukujulisi sinikaid, mis nägid kahtlaselt maasikate moodi välja, eebenmustade lokkide varjus kaelal või pronksikarva reiel, kui ta päevitas. Mitte keegi Sweet Lake'is ei kahelnud, et Mendozade abielu oli kirglik.

Aga praegu polnud aeg arutada Silvia abieluõnne üle. Kaks Sireeni hakkasid vaidlema. See jättis nende kaaslased segaduses kulmu kortsutama, sulgedest kroonid hommikuses niiskuses lonti vajumas.